

handler om Hundeeiernes Ansvar — stedfundne Endring angaaer derimod en Realitet. Uagtet Lovens Niemed er at bestytte Bildtet og altsaa kun at bestytte de Dele af Dyrehaven, der Tid efter anden bestemmes til Opholdssteder for Bildtet, vilde dog, efter Regeringsudkastet og Landstingsforslaget, Eierne af den Hund, der blev truffet hvor som helst indenfor Dyrehavens Yderhegn, være Ansvar ifalden. Efter Folkethingets nu foreliggende Forslag indtræder Ansvaret alene, naar Hunden træffes i de for nævnte Dele af Dyrehaven.

§ 2 er foretaget tre Endringer, af hvilke den første tør anses som en blot Redaction, idet dermed kun er, i Consequents af det Foregaaende, udsagt, at heller ikke Optagelse af Hunden kan finde Sted udenfor de tid nævnte Dele af Dyrehaven. Ved den anden Endring i § 2 stilles aldeles tydelig to Betingelser for, at Hunden skal kunne nedstydtes, istedetfor at de tidligere Forslag ikke tydelig stillede flere end den ene, at Hunden af hvilken som helst Grund ikke lod sig optage. Især derved, at disse tidligere Forslags Ord: „af denne eller andre Grunde“, nu ere udeladte, vil sees at være givet, at der ikke maa nedstydtes Hunde paa Veiene og Spadseregangene, og at altsaa den Betingelse er kommet til, at Hunden streifer omkring udenfor disse. Den tredje Endring i § 2 er en Tilføining om, at Jagtbetjenten skal, inden han nedstyder, opfordre Hundens Eier, dersom denne er tilstede, til at kalde Hunden til sig, nemlig for at den skalde maafee saaledes kunne optages istedetfor at nedstydtes. Dette tør nu antages, at ville blive iagttaget ogsaa uden udtrykkelig Forskrift. Ved det udeblivelige Forsøg paa Optagning, inden der stydtes, vil Jagtbetjenten af egen Tilskyndelse ønske den bekvemteste Afgang dertil, nemlig at Eierne kalder paa Hunden.

§ 3 og § 4 ere af Folkethinget vedtagne uforandrede saaledes, som de bleve afstemte af Landstinget den 20de October sidstleden, undtagen alene forsaavidt der har været Anledning til i Begyndelsen af § 3 atter at gjentage Ordene: „i fornævnte Dele af Dyrehaven.“

Omændringen af § 5 bestaaer væsentligst i en Tilføining — dens nuværende andet Afsnit

— der indeholder, deels hvad der turde være en Selvforstaaelse, nemlig at en optagen eller nedstødt Hundes Eier har Afgang til at forlange Retspaafjendelse, saafremt han holder det af Skovrideren fordrede Erstatningsbeløb for at være for høit ansat, eller holder sig for at være paa anden Maade forurettet, og deels en Erindring især om, at Eierne kan, ogsaa i dette Tilfælde, fordrø sig den ilide, værende Hund udeleveret, saafremt han deponerer det fordrede Erstatningsbeløb og berigtiger Omkostningerne ved Hundens Forpleining indtil Dato, men ogsaa vil kunne, om han ellers foretrækker dette, fordrø, at Hunden forbliver hos Skovrideren, saafremt han forubtaler eller stiller Sikkerhed for Forpleiningsomkostningerne.

Om nu endog Ordet „beholde“ i denne Tilføining maaste kunde til større Tydelighed pusses ombyttet med andre, tør dog forudsættes, at baade vedkommende Ret og Sagtøesenet ville vide at finde sig dermed tilrette i de formeentlig saa Tilfælde af Anvendelse, og vil der formeentlig hverken af Hensyn hertil eller til de foretagne Endringer i det Hele findes tilstrækkelig Anledning til at sende Lovforslaget tilbage til Folkethinget.

Endmindre kan nu hentes dertil Anledning fra, at man mulig fandt nogen Forbedring ønskelig i, hvad der er vedtaget af begge Thing overensstemmende med Regeringsudkastet, og skal jeg saaledes kun gjentage Udvalgets Indstilling om, at Lovforslaget maa nu blive vedtaget saaledes, som det er kommet hertil tilbage fra Folkethinget.

Da ikke flere ønskede Ordet, oplæstes:

LOV

angaaende

Forbud mod at medtage løse Hunde i Fagersborg Dyrehave m. v.

(see Anh. A. Sp. 1941—44.)

og vedtoges ved den paafølgende Afstemning eenstemmig med 31 Stemmer.